

Sygn. akt I ACa 192/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Iwona Wiszniewska (spr.)
Sędziowie:	SA Wiesława Kaźmierska SO del. Tomasz Sobieraj
Protokolant:	sekr. sądowy Justyna Kotlicka

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2014 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa P. W.

przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt I C 1080/12

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda P. W. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów wynagrodzenia w postępowaniu apelacyjnym,

III. przyznaje radcy prawnemu M. K. (1) od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Szczecinie kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych wraz z należnym podatkiem VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Tomasz Sobieraj Iwona Wiszniewska Wiesława Kaźmierska

Sygn. akt I ACa 192/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 października 2012 r. powód P. W., reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł przeciwko pozwanemu Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w S. o zapłatę kwoty 80.000,- zł wraz z odsetkami ustawowymi

od dnia wniesienia pozwu tytułem zadośćuczynienia oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz pełnomocnika powoda z urzędu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania wskazał, że dochodzone roszczenie stanowi zadośćuczynienie za doznaną przez powoda krzywdę w następstwie pogorszenia stanu zdrowia, tj. utraty wzroku z powodu nieuzasadnionej zwłoki pozwanego w umożliwieniu powodowi przeprowadzenia badania jego wzroku oraz tym samym umożliwienia przeprowadzenia u powoda zabiegu korekcji wady wzroku. Powód twierdził, że d momentu odbywania kary pozbawienia wolności w pozwanym Areszcie Śledczym jego wzrok uległ drastycznemu pogorszeniu, na co wpłynęło nieuzasadnione utrudnianie przez pozwanego przeprowadzenia badania stanu zdrowia, które jest warunkiem uzyskania przerwy w wykonywaniu kary pozbawienia wolności.

W odpowiedzi na pozew z dnia 4 grudnia 2012 r. pozwany Skarb Państwa – Areszt Śledczy w S., zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa.

W uzasadnieniu stanowiska pozwany podniósł, iż w pozwanym Areszcie Śledczym w S. przebywa z przerwami. Z analizy choroby powoda wynika, iż borykał się on z problemami okulistycznymi od wielu lat. Uzyskał przerwę w odbywaniu kary. Nie przedstawił żadnej dokumentacji dotyczącej leczenia okulistycznego w czasie przerwy w karze. Podał, iż analiza dokumentacji medycznej nie daje żadnych podstaw do stwierdzenia, że przebywanie w placówkach penitencjarnych spowodowało pogorszenie stanu zdrowia.

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2013 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił wskazane powództwo P. W. przeciwko Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w S. o zapłatę.

Wyrokując, Sąd pierwszej instancji ustalił, iż powód od 23 maja 2012 r. do chwili orzekania, tj. do dnia 13 grudnia 2013 r. odbywał karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w S.. Powód w Areszcie Śledczym objęty był opieką medyczną w zakresie podstawowym jak i specjalistycznym. Był kilkakrotnie konsultowany okulistycznie, w tym w placówce wolnościowej. Analiza dokumentów nie wskazuje by na skutek pobytu powoda w jednostce penitencjarnej doszło do pogorszenia stanu zdrowia powoda związanego z zaniedbaniami ze strony pracowników służby zdrowia.

Dalej Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 31 maja 2012 r. powód był konsultowany okulistycznie. Następnie w dniach 14 czerwca 2012 r., 16 lipca 2012 r., 20 sierpnia 2012 r., 27 sierpnia 2012 r., 3 września 2012 r., 22 października 2012 r., 22 listopada 2012 r. powód był konsultowany w Poradni Okulistycznej (...) w S.. W dniu 16 sierpnia 2012 r. i dniu 27 listopada 2012 r. badaniem internistycznym stwierdzono brak istotnych odchyłeń od stanu odpowiedniego do wieku.

W dniu 10 stycznia 2013 r. przeprowadzono kolejną konsultację okulistyczną powoda w Poradni Okulistycznej (...) Publicznego Szpitala (...) S. – przez prof. (...).

W wyniku badań stwierdzono: Oko Lewe: Dno zmiany zwyrodnieniowe w cieple szklistym. Tętnice n.II bez istotnych zmian. Widoczne zmiany degeneracyjne centralnych części siatkówki.

Podano, iż nie ma skutecznego leczenia centralnej części siatkówki, które mogłyby w istotny sposób poprawić funkcje lewego oka. Uznano, że planowane zabiegi lecznicze rogówki oka lewego – korygujące astygmatyzm nie mają uzasadnienia medycznego.

U powoda rozpoznaje się następujące wady wzroku:

1. Wada rozwojowa lewej gałki ocznej, skutkująca zezem rozbieżnym i głębokim niedowidzeniem występuje u powoda od urodzenia. Do utrwalenia złego widzenia dochodzi w pierwszych dwu tygodniach życia pacjenta i żadne zabiegi podejmowane w późniejszym okresie życia nie spowodują poprawy widzenia.

2. Astygmatyzm krótkowzroczny oka lewego (niewielkiego stopnia).

3. Astygmazm mieszany oka prawego z niewielkim niedowidzeniem.

Ponadto Sąd I Instancji ustalił, że w dniu 14 listopada 2011 w Klinice (...) przeprowadzono postępowanie kwalifikacyjne do zabiegu LASEK i pacjent nie został do niego zakwalifikowany (k. 143). Sąd stwierdził brak jakiegokolwiek karty zabiegu z Kliniki (...), jedynym dokumentem, dotyczącym wizyty powoda w tej klinice, jest karta konsultacyjna, dołączona do akt sprawy. Wypisano przy tym receptę na szkła okularowe, czego nie robi się bezpośrednio po zabiegu laserowym. Ponadto wynik komputerowego badania refrakcji oka lewego z dnia 14 listopada 2011 r. jest identyczny z wynikiem badania z 22 listopada 2012 r., co jest wystarczającym dowodem na to, że nie wykonano zabiegu laserowego na lewym oku powoda.

Na podstawie dowodów zgromadzonych w sprawie, a w szczególności opinii sądowno-lekarskiej z dnia 18 października 2013 r. (k. 150-152) oraz zeznań świadka M. K. (2) – rozprawa w dniu 23 kwietnia 2013 r. (k-118), Sąd Okręgowy ustalił, że stan wzroku powoda w zakresie prawego oka nie uległ żadnej zmianie w trakcie pobytu w Areszcie Śledczym w S.. Żadne okoliczności zewnętrzne nie mogą poprawić lub pogorszyć stanu oka lewego jest wynikiem zespołu wad rozwojowych tego oka, które powstały w okresie płodowym i z którymi powód się urodził. Nie istnieje również żadne leczenie tego rodzaju wad. U powoda występuje brak wskazań do zabiegu laserowego na oku lewym. Zabieg laserowy korekcji wady wzroku służy poprawie komfortu życia pacjenta (zdjęcie okularów), a nie poprawie jego zdrowia, zatem nie można mówić o jakimkolwiek opóźnieniu. Nie istnieją żadne szanse na poprawę widzenia okiem lewym, nie istniały przed osadzeniem powoda, w trakcie osadzenia i nadal nie istnieją.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy oddalił powództwo w całości. Żądanie powoda zostało rozpoznane w oparciu o przepisy art. 417 k.c. w związku z art. 445 k.c. Zdaniem Sądu I Instancji powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego, w szczególności, nie wykazał faktycznych podstaw, na których opiera żądanie pozwu. Rozstrzygnięcie w sprawie Sąd Okręgowy powziął w oparciu o niekwestionowane, co do autentyczności dowody z dokumentów, zeznanie świadka M. K. (2), a w szczególności o dowód z opinii sądowej z dnia 18 października 2013 r. Uzupełniająco zaś z dowodu z przesłuchania powoda. Całokształt materiału dowodowego wskazuje, zdaniem Sądu Okręgowego, iż nieprawdziwe są zarzuty i twierdzenia powoda, jakoby z uwagi na nieuzasadnioną opieszałość czy zwłokę w udzieleniu powodowi przerwy w wykonaniu kary, czy też dowieszenie powoda na badanie wzroku jak wskazuje pośrednio w umożliwieniu przeprowadzenia badania wzroku, a tym samym umożliwienia przeprowadzane u powoda zabiegu korekcji wady wzroku, wzrok powoda się pogorszył, jak i że pogorszyły się rokowania dalszego leczenia.

Sporządzona przez dr n. med. Danuty M. P. z dnia 18 października 2013 r. opinia sądowa wyczerpująco odpowiada na zadane pytania dowodowe, jest zrozumiała, jasna i jednoznaczna, a jako sporządzona przez specjalistę właściwej dziedziny wiedzy medycznej Sąd Okręgowy uznał twierdzenia opinii za w pełni wiarygodne i prawdziwe oraz przyjął je za własne.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy uznał, że ustalone okoliczności związane z wnioskiem powoda o udzielenie przerwy w wykonywaniu kary pozbawienia wolności nie miały żadnego znaczenia na stan wzroku powoda.

Brak wystąpienia u powoda konieczności podjęcia leczenia wzroku potwierdza również ustalenie w opinii biegłego przeczące twierdzeniom powoda w zakresie dotychczasowego leczenia oka lewego powoda. Na podstawie dokumentacji zawartej w aktach sprawy, oraz przeprowadzonych badań stwierdzono, że w dniu 14 listopada 2011 w Klinice (...) przeprowadzono postępowanie kwalifikacyjne do zabiegu LASEK i pacjent nie został do niego zakwalifikowany (k. 143), przy czym brak jakiegokolwiek karty zabiegu z Kliniki (...), a jedynym dokumentem, dotyczącym wizyty powoda w tej klinice, jest karta konsultacyjna. Klinika (...) nie przedstawiła na wezwanie innej dokumentacji. Nadto, co ustalił biegły, wypisano powodowi receptę na szkła okularowe, czego nie robi się bezpośrednio po zabiegu laserowym (k. 143), ostatecznie wskazując, że wynik komputerowego badania refrakcji oka lewego z dnia 14 listopada 2011 r. jest identyczny z wynikiem badania z 22 listopada 2012 r., co jest wystarczającym dowodem na to, że nie wykonano zabiegu laserowego na lewym oku powoda.

Mając powyższe na uwadze Sąd I Instancji, za biegłym sądowym uznał, iż powód, wbrew temu, co twierdzi przed Sądem i co oświadczał konsultującej go w Areszcie Śledczym lekarz M. K. (2), nie miał przeprowadzonego zabiegu laserowego na lewym oku.

Jednocześnie ustalono, iż powód w trakcie pobytu w Areszcie Śledczym w S. miał bardzo dobrą opiekę okulistyczną i korzystał z niej nadmiernie często, bez racjonalnej przyczyny i nie można mówić, że działanie personelu Aresztu Śledczego było nieprawidłowe, nie dopuszczono się w tym względzie zaniechania skutkującego pogorszeniem się stanu zdrowia powoda.

Sąd Okręgowy stwierdził przy tym, iż powód zdawał sobie sprawę z sytuacji chorobowej oczu i że nie istnieją żadne szanse na poprawę widzenia okiem lewym, nie istniały przed osadzeniem powoda, w trakcie osadzenia i nadal nie istnieją, a zabieg laserowy korekcji wady wzroku służyłby jedynie poprawie komfortu jego życia, nie stanowił zaś o leczeniu ujawnionej wady, czy też poprawie zdrowia.

Powyższe ustalenia, zdaniem Sądu Okręgowego, przesądzają o braku związku postępowania funkcjonariuszy pozwanego Aresztu Śledczego z aktualnym stanem lewego oka powoda, ich działanie w żaden sposób nawet nie mogło wpłynąć na pogorszenia kondycji zdrowotnej oka lewego powoda, gdyż do zakładu karnego powód trafił już z daleko posuniętymi zmianami patologicznymi.

Mając na względzie powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, iż powództwo jest bezpodstawne i podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku z dnia 13 grudnia 2013 roku.

Ponadto Sąd Okręgowy wyjaśnił, że nie było podstaw do wydania uzupełniającej opinii biegłego sądowego po przebadaniu powoda o co wnosił jego pełnomocnik. Zgodnie z postanowieniem z dnia 6 lipca 2013 roku k- 134 akt biegła miała opracować opinię na podstawie akt sprawy i o ile biegła uzna za celowe i konieczne na podstawie badania powoda. Biegła sądowa, mająca wiedzę specjalną, nie widziała takiej potrzeby. Nadto z pisemnej opinii wynika, że biegła z zakresu okulistyki dysponowała stosownymi wynikami badania wzroku (patrz k-150), które pozwoliły na jednoznaczną i kategoryczną ocenę, że w okresie pobytu powoda w pozwanej jednostce penitencjarnej nie doszło do pogorszenia stanu oka powoda.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, który zaskarżył w całości wskazany wyrok zarzucając mu naruszenie przepisów prawa procesowego, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia:

1) art. 233 § 1 k.p.c, tj. przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez uznanie, że:

- przymusowy pobyt powoda w pozwanym areszcie śledczym w połączeniu z warunkami opieki zdrowotnej w nim panującymi i opóźnieniem od czerwca 2012 r. w przeprowadzeniu planowanego zabiegu laserowej korekcji wady wzroku nie wpłynął na rozwój choroby oczu u powoda, a co za tym idzie pozwany nie ponosi za ten stan odpowiedzialności,
- u powoda nie występują wskazania do zabiegu laserowej korekcji wzroku,
- leczenie, jakiemu powód został poddany u pozwanego było właściwe i wystarczające dla stanu zdrowia powoda,

2) poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla sprawy w następstwie oddalenia złożonego przez powoda w określonym terminie wniosku o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego po przeprowadzeniu przez biegłego sądowego badania powoda.

W związku z powyższymi zarzutami powód wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości,

- 2) ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,
- 3) w przypadku oddalenia apelacji, wnosząc o przyznanie od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Szczecinie na rzecz pełnomocnika powoda dodatkowo, wynagrodzenia -według norm przepisanych - za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu przed sądem drugiej instancji.

W uzasadnieniu apelacji powód podniósł, że ustalając stan faktyczny Sąd w zupełności pominął przedłożone przez powoda zaświadczenie z dnia 23 sierpnia 2012 r., wystawione przez (...) Kliniki (...) (zał. nr 4 do pozwu), a dotyczące umówienia wizyty do okulisty w celu kwalifikacji do zabiegu laserowej korekty wady wzroku. Wymieniona wizyta miała na celu kwalifikację do zabiegu laserowej korekcji wady wzroku nie tylko oka lewego, ale także oka prawego. Podkreślenia natomiast wymaga, że całość uzasadnienia Sądu ogranicza się wyłącznie do ustalenia braku wskazań do laserowej korekty wzroku oka lewego. Zaznaczył ponadto, że złożone przez powoda w ramach mniejszego postępowania sądowego wnioski dowodowe miały na celu ustalenie stanu zdrowia powoda (wzroku), wpływu warunków, w których powód przebywał w Areszcie Śledczym na pogorszenie stanu zdrowia, rokowań na poprawę stanu jego zdrowia po przeprowadzeniu planowanego zabiegu laserowej korekcji wzroku oraz wpływu opóźnienia od czerwca 2012 r. w przeprowadzeniu planowanego zabiegu korekcji wady wzroku. Opinia biegłego sądowego miała tym samym dać pełną odpowiedź w zakresie stanu wzroku powoda, a zatem zarówno oka lewego, jak i prawego. Zdaniem powoda w takiej sytuacji Sąd I instancji winien był dopuścić dowód z uzupełniającej opinii biegłego sądowego.

Odpowiedź na apelację w imieniu pozwanego złożyła Prokuratura Generalna Skarbu Państwa **wnosząc o** oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa-Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa. Pozwany wskazał, że podziela w całości stanowisko Sądu I instancji wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Pozwany zauważył, że powód był już po wniesieniu pozwu w niniejszej sprawie dwukrotnie badany okulistycznie w dniu 17.12.2012r. oraz w dniu 10.01.2013r. Powyższe świadczy o tym, że biegła posiadała dostateczny materiał do sporządzenia opinii, co przy braku możliwości kontaktu z powodem po opuszczeniu jednostki penitencjarnej bezpośrednio lub przez pełnomocnika z urzędu świadczy jednocześnie o zasadności oddalenia przez Sąd I instancji wniosku o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja, jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Zapadłe przed Sądem Okręgowym rozstrzygnięcie jest trafne i wynika z prawidłowego zastosowania przepisów prawa, w tym art. 417 k.c. w związku z art. 445 k.c. Sąd I Instancji dokonał przy tym właściwych ustaleń faktycznych oparciu o zgromadzone dowody oraz dokonał prawidłowej ich oceny, jak też i wywiódł prawidłowe wnioski z tych ustaleń, co Sąd Apelacyjny akceptuje i przyjmuje, jako własne.

Sąd I Instancji prawidłowo rozpoznał żądanie powoda w oparciu o przepisy art. 417 k.c. w związku z art. 445 k.c. oraz słusznie przyjął, że przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie art. 417 k.c. jest szkoda w rozumieniu art. 361 § 2 k.c., zaś zgodnie z zasadami ogólnymi kodeksu cywilnego (art. 6 k.c.) ciężar dowodu wystąpienia faktycznej szkody spoczywa na poszkodowanym powodzie. Ponadto Sąd Okręgowy trafnie wskazał, że zgodnie z treścią art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Sąd Apelacyjny w ramach kontroli instancyjnej orzeczenia wskazuje, że Sąd Okręgowy właściwie uznał, iż powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego, w szczególności, nie wykazał faktycznych podstaw, na których opiera żądanie pozwu.

Materiał dowodowy wskazuje, iż bezpodstawne są zarzuty i twierdzenia powoda, jakoby z uwagi na nieuzasadnioną opieszałość czy zwłokę w udzieleniu powodowi przerwy w wykonaniu kary, czy też dowiezieniu powoda na badanie

wzroku jak wskazuje pośrednio w umożliwieniu przeprowadzenia badania wzroku, a tym samym umożliwienia przeprowadzane u powoda zabiegu korekcji wady wzroku, wzrok powoda się pogorszył, jak i że pogorszyły się możliwości dalszego leczenia.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego powód w trakcie pobytu w Areszcie Śledczym w S. miał dobrą opiekę zdrowotną, w tym okulistyczną. Korzystał z niej dość często. Nie można przy tym stwierdzić, że działanie personelu Aresztu Śledczego było nieprawidłowe, nie dopuszczono się w tym względzie zaniechania skutkującego pogorszeniem się stanu zdrowia powoda.

Zgodnie z niekwestionowanymi ustaleniami Sądu Okręgowego, powód po przyjęciu do Aresztu Śledczego (dnia 23 maja 2012 r.) był konsultowany okulistycznie w dniach 31 maja 2012 r., 14 czerwca 2012 r., 16 lipca 2012 r., 20 sierpnia 2012 r., 27 sierpnia 2012 r., 3 września 2012 r., 22 października 2012 r., 22 listopada 2012 r. Korzystał przy tym z konsultacji okulistycznej w placówce wolnościowej.

Na podstawie wskazanych konsultacji sporządzona została dokumentacja lekarska, która posłużyła następnie powołanemu w sprawie biegłemu do wydania opinii sądowo – lekarskiej. Sąd Apelacyjny podziela przy tym stanowisko Sądu I Instancji, że nie było konieczne uzupełnienie opinii w zakresie osobistego badania powoda. Zgodnie z postanowieniem z dnia 6 lipca 2013 roku (k. 134 akt) biegła miała opracować opinię na podstawie akt sprawy i o ile biegła uzna za celowe i konieczne na podstawie badania powoda. W związku z powyższym należy zauważyć, że w aktach sprawy znalazł się szereg dokumentów z badań powoda przeprowadzonych przez różne jednostki lecznicze, w tym lekarzy (...), Kliniki (...). Dokumentacja ta została zgromadzona w aktach sprawy i biegła była w stanie odpowiedzieć na pytania Sądu bez dokonywania kolejnego badania powoda. Biegła sądowa, posiadając wiedzę specjalną z zakresu okulistyki, nie widziała potrzeby osobistego badania powoda bowiem dysponowała stosownymi wynikami badania wzroku powoda (k-150 akt). Wydana w taki sposób opinia sądowo – lekarska jest przy tym pełna, jasna i jednoznaczna. Skarżący nie przedstawił przy tym konkretnych zarzutów co do jej treści, domagał się jedynie przeprowadzenia kolejnego badania powoda. Zgodnie natomiast z treścią opinii w okresie pobytu powoda w pozwanej jednostce penitencjarnej nie doszło do pogorszenia stanu wzroku powoda. Należy przy tym stwierdzić, że faktycznie, biegła nie poświęciła w opinii tyle uwagi oku prawemu co lewemu, jednak wskazała, że stan zdrowia powoda w zakresie prawego oka nie uległ żadnej zmianie w trakcie pobytu powoda w Areszcie Śledczym, co potwierdzają przeprowadzone badania.

Powyższe ustalenia biegłego, które Sąd Apelacyjny uznaje za należyte uzasadnione, wiarygodne i przekonujące przemawiają za brakiem związku postępowania funkcjonariuszy pozwanego Aresztu Śledczego z aktualnym stanem stanu wzroku powoda. Działanie funkcjonariuszy pozwanego w żaden sposób nawet nie mogło wpłynąć na pogorszenia kondycji zdrowotnej wzroku powoda, gdyż do zakładu karnego powód trafił już z daleko posuniętymi zmianami patologicznymi. Jak wynika z opinii biegłego powoda we wczesnym dzieciństwie stwierdzono wady rozwojowe lewego oka, który to stan nie jest możliwy do wyleczenia. Stan wzroku powoda jest od dzieciństwa słaby i żadne zabiegi nie spowodują poprawy widzenia. Zabiegi laserowej korekcji wady wzroku (do których powód nie został zakwalifikowany zarówno przed, w trakcie jak i po odbywaniu kary w pozwanym Areszcie) służą generalnie poprawie komfortu życia pacjenta (zdjęcie okularów), a nie poprawie jego zdrowia.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego również zaświadczenie z dnia 23 sierpnia 2012 r., na które w wywiedzionej apelacji powołuje się powód, nie ma większego znaczenia dla oceny stanu faktycznego dokonanej przez Sąd Okręgowy. Wskazane zaświadczenie wskazuje tylko, że powód umówiony był na wizytę do okulisty w celu kwalifikacji do zabiegu laserowej korekcji wzroku. Tymczasem przy okazji późniejszych licznych konsultacji okulistycznych u powoda nie stwierdzono przeprowadzenia tego zabiegu, jak i konieczności przeprowadzenia wyżej wskazanego zabiegu

W związku z powyższym nie można przypisać pozwanemu Aresztowi opóźnienia w przeprowadzeniu planowanego zabiegu laserowej korekcji wady wzroku, które to opóźnienie miałyby wpłynąć na rozwój choroby oczu u powoda. Zdaniem biegłego, nie było i nie ma obecnie żadnych szans na poprawę widzenia okiem lewym przez powoda.

Wobec powyższego, zdaniem Sądu Apelacyjnego, opinia biegłego została oceniona przez Sąd Okręgowy prawidłowo. Ustalenia faktyczne stanowiące podstawę rozstrzygnięcia są w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia prawidłowe.

Okoliczności, w oparciu o które Sąd Okręgowy przyjął brak winy pozwanego Aresztu Śledczego w pogorszeniu wzroku powoda, znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym, którego ocena nie narusza reguł z art. 233 § 1 k.p.c. Dokonując oceny ustaleń faktycznych Sąd Apelacyjny miał na względzie, że zarzut w tym zakresie może zostać uznany za trafny jedynie wówczas, gdy skarżący wykaże, że poczynione przez sąd ustalenia nie znajdują oparcia w całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, bądź że ocena poszczególnych dowodów pozostaje w sprzeczności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego czy wskazaniem wiedzy. Zaznaczyć przy tym należy, że do przyjęcia trafności zarzutu nie wystarcza wskazanie innej, możliwej na gruncie zebranych dowodów wersji faktycznej, lecz niezbędne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących ocenę sądu, a podniesione w tym zakresie argumenty winny wskazywać na brak powiązania, w świetle kryteriów wyżej wzmiankowanych, przyjętych wniosków z zebraniem materiałem dowodowym. Jeżeli jednak z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273). Podkreślić bowiem należy, że sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, rolą zaś sądu odwoławczego jest jedynie kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, w tym granice swobodnej oceny dowodów, nie zostały przekroczone.

Mając na uwadze powyższe i nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny- na podstawie art. 385 kodeksu postępowania cywilnego- orzekł, jak w pkt. I sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego zapadło na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przy czym wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powodów (w punkcie III) została ustalona w stawce minimalnej określonej w § 10 ust.1 pkt 25 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności za czynności radców prawnych (...) (t.j. Dz.U.2013.490), natomiast w zakresie wynagrodzenia zastępcy pozwanego Skarbu Państwa (w punkcie II) dodatkowo na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U.2013.1150 ze zm.)

Tomasz Sobieraj Iwona Wiszniewska Wiesława Kaźmierska